

[Poul Schlüter.]

tilfældet. Det er i realiteten en hård dom over den enorme administrative vækst, en administration, som er svulmet op i de senere år. Masser af administration, men få eller forældede principper. Principperne skal fastlægges af ledelsen, og ledelsen er regeringen.

Der er gennem årene produceret et bjerg af betænkninger og indstillinger om rationalisering på specialområder. Men man har indtrykket af, at det ligger tungt med at føre forslagene igennem. I 1965-betænkningen fastslog man, at forvaltningsnævnet kun i begrænset omfang havde haft mulighed for at følge op over for styrelserne, i hvilket omfang disse gennemførte nævnets rationaliseringsforslag. Det var jo lidt trist. Jeg vil gerne spørge ministeren, om dette nu er lagt bedre til rette. Følger man administrationsrådets forslag grundigt op? Lægges der tilstrækkelig vægt på gennemførelsesudvalg, så det hele bliver til noget?

Det er selvsagt først og fremmest økonomiministeren, som må og skal sætte sin og sit embedes personlige autoritet og arbejdskraft ind på dette. Jeg ved, at ministeren i sommer havde samtaler med en række ministre om gennemførelsen af effektiviseringsforslag. Jeg vil gerne høre, hvad der kom ud af det hele. Møder ministeren en mur af træghed modstand, hvis og når han fordrer sine kollegers bistand til forslagenes gennemførelse? Hvis ministrene falder for fristelsen til at identificere sig med deres ministeriums personale og forvaltningsmæssige tradition, kommer vi jo for langsomt at sted.

Jeg vil foreslå økonomiministeren, at administrationsrådets indstillinger offentliggøres. Det vil give folketinget og offentligheden mulighed for at følge arbejdet nærmere og kontrollere, om forslagene føres ud i livet. Kan ministeren tiltræde dette?

Der er triste eksempler på, at administrationsrådets sagkundskab er blevet afvist af regeringen. Jeg tænker på affæren — for det var det jo — i sommer om administrationsrådets skitse til en kumulativ eller definitiv kildeskatteopkrævning. Allerede i februar tilbød det finansministeren sin bistand i denne presserende sag, men blev pure afvist. Rådets notat, som ikke var afpasset efter finansministerens politiske taktik, blev lagt i hans private skuffe. På trods af, at ministeren vidste, at flere partier var stærkt interesseret i

en mere effektiv opkrævningsteknik, der var arbejdsbesparende både for skatteyderne og arbejdsgiverne, forholdt han ganske kildeskatteudvalget kendskab til de muligheder, rådets notat og tilbud om en detaljeret udformning indebar.

Det er en urimelig holdning både over for folketinget og over for administrationsrådet. Hele problemet om kildeskatteteknikken kunne måske have været løst, hvis der var kommet en debat i gang allerede i februar.

Der er også på andre områder uheldige eksempler på tilfældigt prægede beslutninger. I ét øjeblik hører markedspolitik under udenrigsministeren — det kan man forstå — men i det næste hører den og senere udenrigsøkonomien under handelsministeren, og i det tredje hører markedspolitikken under økonomiministeren, og udenrigsøkonomien vender tilbage til udenrigsministeriet. Det tør vist siges at være mangel på fasthed i rationel forvaltning og på allerhøjeste plan. Hvilket pragteksempel at vise frem for alle underordnede myndigheder!

Den ene dag bor statsministeren og hans stab i den gamle statsministerbygning, den næste indretter han sig i Assistenshuset for kort tid efter at flytte hele herligheden til udenrigsministeriet, hvor det vistnok stadig foregår. Hvor havner han mon, og hvad vigtigere er, hvad koster alle disse omflytninger, som ikke er foranlediget af rationaliseringsgrunde, men af rene politiske opportunitets-hensyn? Jeg kan vanskeligt tænke mig, at økonomiministeren som rationaliseringschef er taget med på råd i disse rokader.

I alt afgørende drejer det sig om politiske beslutninger, hvis rationaliseringen af statsadministrationen skal blive til mere end småtteri. Embedsmændene kan man ikke klandre i denne sammenhæng.

Dermed være langt fra sagt, at den ned- arvede embedsstruktur stadig er den bedst tænkelige. Jeg føler mig temmelig sikker på, at store fordele kom frem, hvis man ville forlade det nuværende båseselement i ansættelsesstrukturen. Tjenestemænd bør ikke ansættes under et for snævert afgrænset felt af statsadministrationen. Mulighed for forflytninger inden for et større forvaltningsområde må og skal gennemføres og er en helt nødvendig forudsætning for hurtig effektivisering.

Det burde ikke være en forvaltningsmæs-